

Illustriteret Tidende.

Nr. 473.]

Udkommer hver Sondag.

→ Kjøbenhavn den 18. October 1868. ←

2 Ndlr. Kvartalet.

[10de Bind.

Indhold.

Pau. — Mancheerne, af B.-h. (Slutter.) — Pasvigs-Elven og Elvene i Syvaranger. I. — „Alexander Newstys“ Strandig, af P. G. G. — Ugens Politit. — Meddelelser af blandet Indhold. — Pantserforsig paa Amager, af D. B.

Pau.

Hovedstaden i Departementet Nedre-Pyrencerne, Pau, ligger i en overordentlig malerisk Egn, paa den høire Bred af Gave de Pau, over hvilken Blod der fører en ved sin Hoide mærkelig Bro. Byen var Hovedstad i Bearn og Residens-stad for Nedre-Navarras Konger; Henrik IV blev født paa Slottet der, og twende andre Stormænd saae første Gang

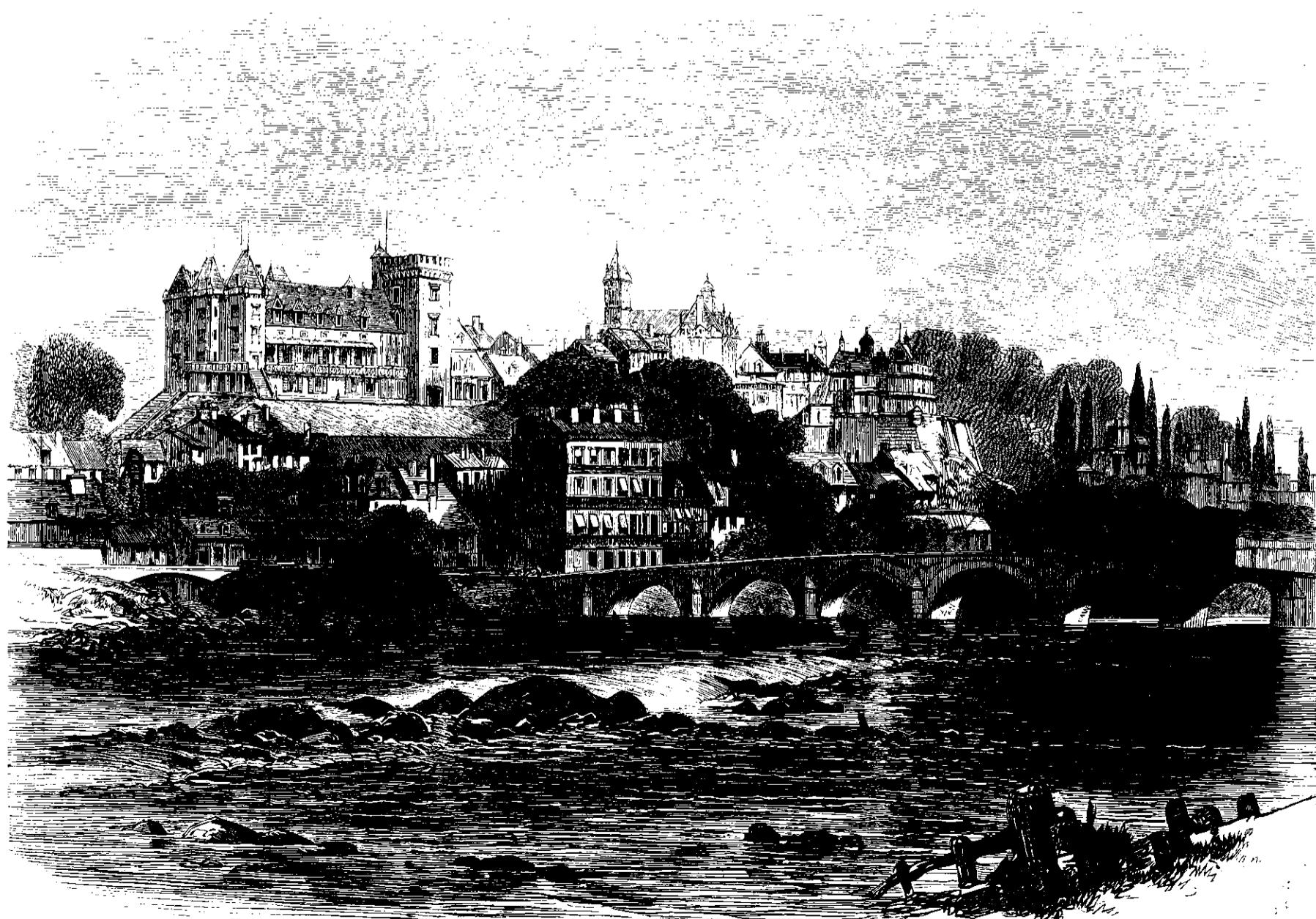
lysset indenfor denne Stads Mure: Gaston de Foix og Bernadotte, senere Kong Carl Johan XIV.

Det øverordnige Slot, som haade lidt endel under Tidens gnavende Land, er i det sidste Par Åar sat i stand, og afgiver nu en prættig Bolig. I sine tidlige Belmagtsdage saae det den bourbonse Wets Sol stige herligt op med Henriff IV; nu seer det den dale med Wittens sidste kronede Hoved, Dronning Isabella, som har søgt Ly der, efterat Stormen har kastet hendes Throne omkuld.

Netop da Dronningen, paa sin Besøg fra St. Sebastian til Pau, kom til Jernbanestationen ved Biarriç, hvor de franske Keiser ventede hende, afgik et andet Tog i modsat Retning, og nogle hjemvendende Emigranter raahte: „Leve Spanien!“ samt tilskendegave paa andre Maader deres Misnoie ved at see hende. Hovmod og Foragt afmalede sig paa

Dronningens Ansigt, Keiseren rynkede Bryn som den vrede Thor, og den højstfede Marsforti kastede et hædefuldt og stolt Blit hen i den Retning, hvor Maabene løb — om den fromme Pater Claret berettes kun, at han var tilstede i sin violette Dragt.

Det var Dronning Isabellas Hensigt, at tage Ophold paa det store Hotel i Pau, for ikke at komme paatvers for Keisernes Politit; men han overtalte hende til at drage ind paa hendes Forsædres Borg, der i al Hast var sat i stand til hendes Modtagelse. Som følge heraf holdt hun sit Indtog paa Slottet med hele sin Bagage, som der fortelles henved 5000 Pakker og Kasser i alle Størrelser, og opslog sit Kvar-teer i første Etages Hovedsloj. En Prefect fra Tuilerierne, tilligemed endel høiere og ringere keiserlige Høfolk, ere beordrede til at gjøre Tjeneste hos hende; hun har selv med-

Det keiserlige Slot i Pau, den fordrevne Dronning Isabellas Opholdssted.

bragt en Snees Hofembedsmænd, foruden sit egentlige Ejenerstab. Dronningen tager ikke ud og forlader kun sine Beretninger for at høre Messe i Slotskapellet; isvrigt skal hun være ved godt Mod, da hun ikke fører Lid til Beretningen om det almindelige Grafald og stoler paa Altmuens Kjærlighed, hvilket hun trygt kan gjøre, da Oprøret, efter Marforis Formening, kun er fremkaldt ved Hendes Majestats Godmodighed — men er det Kjærlighed, saa maa den være meget spæst.

Manchetterne.

(Af S.—h.)

III.

I Lys.

Uden lang Overveielse blev det Victor Bith flart, at Manchetternes Forening, hvorover han havde glædet sig, efter maatte hæves, om end, som han haabede, kun foreløigt. Han havde lovet at tilbagelevere Gierinden den Raadens Due, som forrige Aften var flagret bort fra hendes Haand, men dens Mage maatte nødvendigvis endnu blive hos ham som hans hemmelige Ejendom. Det Kjærligheds-pant, som hin Nat havde været hans Glæde, hvilket han i mange Tider havde knyttet sit Haab, et Haab, som Skjebnen heller ikke havde næret at støffet, dette gaadefulde Mørke, ved hvis Hjælp han havde sagt, hvad han nu havde fundet, det burde ikke, hvad det rimeligvis vilde, støtte Rolle og optræde som en Hindring for hans Lykke. Han maatte være udkjendt, han burde ikke udsette sig for, at hun vilde skyde ham, burde ikke udelukke sig selv fra den Mulighed, at hun vilde lære ham at hjænde. Efterat Victor Bith altsaa havde seet sig nødsaget til at forkaste sin oprindelige Plan, ved sit første Besøg at glemme den sidsterhvervede Manchette, hvilket vilde have bragt ham den Fordeel, at han kunde komme igjen, lagde han Manchetten i en Convolut, sat den i Kommen, og da han endelig havde naaet en passende Time paa Dagen, begav han sig i Visit — for at hilse paa Kroken Holm fra Cors.

Kammerherreinde Pram befandt sig alene i sin Dagligstue, da Candidat Bith trædte ind i denne; han sagde sit Navn, og Kammerherreinden bad ham at lage Blads; Kroken Holm vilde strax komme. Wiggo Bith havde den Glæde at kunne sige sig selv, at han modtog et meget behageligt Indtryk af sin tilkommende Svigermoder. Hun var lille og spinkel, hendes ungdommelige Udseende forhiedes ved den Maade, hvorpaa hun bar sit smukke mørke Haar, der uden nogen Hovedbedekning var overladt til sit naturlige Krol. Hendes store mørke Øyne vidnedde baade om Land og om Godhed, og de fine Træk stode i den bedste Harmoni med det yndesfulde Indtryk, den hele Stikkelse fremkaldte.

„Efter hvad min Datter imorges fortalte mig,“ begyndte Kammerherreinden med et Smil, „har De nok allerede flygtigt hilst paa Kroken Holm?“

„Ja, Deres Raade veed, at der kan gives Tilfælde, hvori man ganste forglemmer den strenge Form og overlader sig til en sieblikkelig Indskydelse. Jeg havde staet i mit Vandue og seet ud i den smukke Sommeraften; Alt var stille rundtomkring, jeg havde en Følelse af at være ene i Naturen, og da jeg saa pludseligt seer Kroken Holm i min umiddelbare Nærhed, havde jeg allerede tiltalt hende, for jeg fandt Tid til at tenke mig om.“

„Og som jeg har hørt, straffede Skjebnen Dem for denne Ubesindighed: min Datter table jo sin Manchette, som De havde den Godhed at slappe hende tilbage.“

„Deres Raade synes mig at have en uriktig Forestilling om Begrebet Straf; Criminalretten bestemmer den som et Ønde, men om et saadant kan der i dette Tilfælde saa lidt være Tale, at jeg ikke kan være Skjebnen nofsom taknemmelig for dens Horelser.“

„I saa Hald vil De sikret ofte finde Lejlighed til at være taknemmelig.“

„Paa ingen Maade; et saadant Tilfælde er desværre meget sjeldent.“

„Jeg mener kun, at Verden behøver Ejenerster og at Lejligheden til at yde disse hyppigt vil frembyde sig. Sovrigt negter jeg ikke, at Situationen var ualmindelig. — Men jeg vil ikke begynde vort første Mode med en Disput; jeg vil hellere bengte det til at forsikre Dem om min Glæde over, at denne Hændelse har bragt Dem til at besøge mit Huus. — De har lenge kjendt Kroken Holm?“

Og nu fortalte Victor Bith, at Doctor Holm var en af hans Onkels kjæreste Umgangsvänner, og da han navnligt i tidligere År hyppigt havde besøgt denne, havde han ofte truffet den unge Dame. Kammerherreinden meddelede, at hun gjerne saae denne forstandige og elstværdige Pige som sin Datters Veninde, at de havde kjendt hinanden fra Born af, estersom Doctor Holm dengang boede i samme By, hvor hendes afdøde Mand fungerede. Victor Bith henlaistede spørgende den Bemerkning, at man der saae det Gavnlige i, at Lager forandrer Opholdested; han saalede megen pris paa Doctor Holm og beklagede, at han efter sin Reise havde fun-

det ham meget ældet. Kammerherreinden spurgte, om Herr Bith havde opholdt sig længe i Udlændet, og nu var den fremtidige Conversation sikret. Man befandt sig netop i Mailand paa Hotellet »Au trois Suisses«; da det ringede, og ind trædte en ældre, livlig lille Mand, som viste sig at være Kammerherreindens Svoger, en forhenværende Diplomat og nuværende Geheimelegationsraab.

„Ah, min Svigerinde befinder sig paa Reiser! — Ja, jeg vil sige Dem, min unge Ven, at De ikke kan vælge noget sikrere Middel til at vinde hendes Gunst, end ved at følge hende. Siden denne Udenlandsreise er Kammerherreinden i Grunden ikke mere hjemme her i Danmark; hun lever i Minder, og hun vil ikke deltage i Selstabslivet. Béranger har Ret: »des jours charmants la perte est seule à craindre!“

„Min kjære Svoger overdriver,“ fortsatte Kammerherreinden. „Han selv har levet saa længe i Udlændet, at han ikke kan forstå os, som længes derhjem. Men uagtet denne Længsel kunde det dog aldrig falde mig ind at tage stadigt Ophold undtagen i Danmark, der som mit Fædreland er og bliver mig kjærest.“

„Goddag, min søde Pige!“ sagde i det Samme Geheimelegationsraaden, da hans Niece trædte ind, ledsgaget af sin Veninde. Hun kyssede sin Onkel og vendte sig derpaa til Herr Bith, som hun hilste smilende. Han var ikke ifstand til at sige et Ord; nu saae han hende for første Gang. Hun var især en højhalset, grøn, klar Kjole, som i Halsen var forsynet med en kruset Strimmel. Hendes Figur var syldig og tillige saa slank, at hun saae heitere ud, end hun i Virkeligheden var. Ungdom og Sundhed lyste ud af de store blaae Øyne, og hendes Træk, der var mindre regelmæssige end livlige, vidnedde om en Frisched og en Frejdighed, som tillige var parret med Hjænde. — Saasnart som det var muligt, vendte Herr Bith sig til Kroken Holm, som han lidt efter lidt viste sig ifstand til at conversere. Selstabets øvrige Medlemmer blevet lykkeligt dragne ind i Samtalen; denne gik meget heldigt, og Geheimelegationsraaden blev henrykt, da han hørte, at „hans unge Ven“, havde været et heelt Star i Paris. Om sider træf Herr Bith den aabne Convolut frem og rakte den til Kroken Holm, som strax fremdrog dens Indhold og bragte Overbringeren sin Tak. Idet hun sad og betragtede den Knap, som fandtes i Manchetten, sagde hendes Moder: „Herr Bith maa vide, at denne Knap har en Betydning for min Datter. Efter min Moder har hun arvet den, tilsigemed en lignende, som hun desværre mistede paa vor Reise. Jeg lod da en ny gjøre efter den gamle, saa at Parret blev complet, men denne er den egte, som jo nu let kunde have fulgt sin Mage.“ Datteren fortsatte: „Ja, det er mærkeligt, at jeg, som ellers aldrig plejer at miste Nogetsomhelst, netop skal tage disse Knapper, som jeg holder saameget af. Maaske jeg holder altfor meget af dem, og man bør vel ikke feste sin Kjærlighed til slige døde Ting. — Jeg kan godt huse min Følelse, da jeg fil dem. Jeg bødte mig ind, at de paa en anden Maade vilde bringe mig Lykke, fordi Bedstemoder havde baaret dem, og hun var altid saa god imod mig. De saae ogsaa ud som om de maatte være lykkelige — og saa skal jeg tage dem begge to.“

Victor Bith besvarede denne Meddelelse med følgende Ord: „Naar De seer Sagen saa alvorligt, Kroken, bør det dog være Dem en Trost, at Tabet af den sidste Knap var aldeles uden Far.“

„Ja, men jeg tabte den dog alligevel,“ lod det hurtige Svar.

Eiden var nu saa langt fremrykket, at Visitten burde have Ende, og Herr Bith tog Afted, uden at der ved denne indtraf nogensomhelst mærkelig Begivenhed. Efter hans Bortgang erklaerede Geheimelegationsraaden til Kroken Holm, at han var en charmant ung Mand, og at hun kunde føle sig stolt af at have været Marsk til hans Besøg. Og imidlertid begav den paaførsomme unge Mand sig tilbage til sin Bolig, lidt støffet over, at det Haab, han havde næret om muligvis at kunne bevise en Hentydning, der paa en eller anden Maade kunde fortolkes som en Indbydelse, var blevet uopfyldt. Saasnart han var alene, overgav han sig saa at sige til en virkelig Bestuelse af de Træk, han for første Gang idag havde seet i Solens fulde Lys. Hvor klart saae han ikke hendes Øyne, hvor tydeligt husede han ikke hendes Mund, lige indtagende, naar hun var alvorlig og naar hun smilte! Hvilkens Hjænde var der dog ikke over denne lette og syldige Stikkelse! Og hvor folte han sig tilstalt af den Simpelhed, den Naturlighed, som betegnedes hendes hele Opræden! Han kunde ikke blive træt af at gjenkalde sig hendes Uttringer om Bedstemoderens Haandknapper og om hendes Tro paa, at de skulle bringe Lykke. Ja, saa var det jo Alt rigtigt; uagtet hun ikke vidste det, havde hun jo dog en hemmelig Knælfse, der samstemmede med hans egen Tro, hans Haab, Betingelsen for hans Lykke. Hvor passede hun ikke til ham, i hvilken Grad eide hun ikke hans Sympathi! Han kunde blive afsindig, naar han tørkede paa, at denne Dag muligvis stulde gaae til Ende, uden at han etter saae hende. — Og hendes Hænder; hvor klart han husede dem, da hun sad og betragtede Manchetten! Nei, Længsel er ikke til at udholde, den bringer en Smerte, som om Hjertet stulde sprænges. — En

kruset Strimmel i Halsen, og disse Nakkefrøller, blonde og blanke! Skulde han efter gaae derind for at hente Noget, som han ikke havde glemt? — Naar hun vendte sig om og han saae hendes Ansigt i Profil! — Skulde han skrive et Brev til sin Onkel, som han havde Kroken Holm at medtage? Nei, han var taabelig. — Hvilket forunderligt veglende Spil i hendes Øine! Det var næsten som om han ikke ret kunde huske dem, fordi han havde set saameget forstjelligt i dem, en Rigdom af Udtale, som afsløste hverandre. Jo, dette husede han dog, dette Udtale, der næst betegnedes hende som Person, dette klare, sikre Blik, med hele dets Glæde og Herlighed. — Men hun maatte jo gaae ud! Hvorfor skulde hun ikke gaae ud med sin Veninde? Ogsaa han maatte ud, og med en ustandelig Æver greb han sin Hat og var nedpaa Gaden.

Dog, I vide det, alle I sogende Elstere! — Idet er mere svigefuld, end det haab, man sætter til et Mode paa Gaden. Man kan anstille de grundigste Undersøgelser, man kan gjøre de dybsindigste Beregninger og udkaste Planer, som synes altomfattende — til Slutning viser det sig dog, at hele vor Maie er spildt. Sandheden heraf havde Victor Bith rigelig Lejlighed til at erfare paa denne lange og trange Dag, der endog endte uden at han sikred Haand at see, som tilsluktede hans Nabovinduer. Den følgende Formiddag forlod ligeledes uden Resultat, og om Eftermiddagen havde han den Værelse fra sit Vindue at opdage Kroken Holm, som kom hjem alene, hvilket utvilsomt bevisete, at hun havde været ube. I en Timestid grundede han over det Mærkelige i dette Phænomen, og efterat han havde maattet indromme sig selv, at Udsigterne ogsaa for denne Dags Bedkommende syntes haablose, var han netop i Begreb med at vandre ud ad sin Port, da han til sin største Overraskelse bemærkede Geheimelegationsraaden, der som opvartende Cavaleer var iford med at ledsgage sin Niece og dennes Veninde. Selstabets begav sig opad Voldbækkens, og Victor Bith fulgte efter i Enstand, der paa den ene Side ikke var nærmere, end at han kunde være sikker paa at blive uopdaget, og paa den anden Side dog ikke fjerne, end at han var ifstand til at følge Selstabets Bevægelsler. Med Forundring blev han da Bidne til, at den gamle Cavaleer realiserede den Hensigt at føre de unge Damer — i Tivoli. Han selv maatte da nødvendigvis ogsaa i Tivoli, og fort efter fandt han en naturlig Lejlighed til at hilse paa Selstabets og at forsikre Kroken Holm om sin Glæde ved at træffe hende paany. Geheimelegationsraaden meddelede sin unge Ven, at naar man var Onkel og desuden ugift, havde man en Forpligtelse til at hilse sig til sin Nieces Disposition, og at de unge Damer ikke havde været utilbørlige til at følge ham herud, hvor de naturligvis kun vilde blive gansefort, i det Højest en Timestid. Herr Bith udbad sig Tilsladelse til, at ikke blot Tivoli, men ogsaa han maatte nyde Godt af denne Time, og saaledes fil de unge Damer hver sin Ledsgager. Underligt nok saaes Kroken Holm meget snart vandrende alene med den fremmede Herre umiddelbart efter sin Onkel og sin Veninde. Det var kommet til Herr Biths Kundstab, at hans Dame i længere Tid havde opholdt sig i Schweiz, og man talte vidt og bredt om det delige Luzern, hvor det syntes, at de Begge havde opholdt sig omrent paa samme Tid. Det delige Benedig, som de nok ogsaa havde seet samtidigt, blev derimod ikke nævnet med et Ord. Kroken Holm var meget munter og syntes at befinde sig færdeligt vel under en Conversation, der var saa livlig, at hendes Onkel folte Lyst til at deeltage deri, og man satte sig følgeligt ved et Bord udenfor Concertsalen, hvorfra der lod en fornoielig Bals af Gunzl. Samtalens saldt paa Musit, hvori det visste sig, at Herr Bith var en Kjæder, og den gamle Diplomat fandt Lejlighed til at citere nogle Ord af Liszt, som han engang havde seet i en eller anden preussisk Prinsesses Album: »L'art est le ciel de la terre!« Da Klokkens var ri, forslæbbede han sin Niece, at hendes Moders Thee ventede dem med Længsel, og han opfordrede Herr Bith til at overbevise sig om Sandheden heraf — hans Svigerinde vilde i saa Hald være ham dobbelt taknemmelig, fordi han havde facet den Idee, at besøge et Sted, hvor man var ifstand til at træffe saadant Selstab. Efter nogle Indvendinger, der var saameget lettere at gjendrive, som det var deres sande Menning, at de skulle gjendrive, modtog Victor Bith Indbydelsen, og i den allerede etablerede Orden begav Selstabets sig over Volden tilbage til Kammerherreindens Bolig, hvor Theen ganske rigtigt ventede. Efter denne syntes Husets Datter at være noget adspredt, naaede endog lidt vensemlig, hvilket jo muligvis kunde tilstrives Herr Bith, hvad enten man nu skal troe, at denne Virkning under Hjemvandringen var opnaact ved hans Conversations fine Konst eller ved Fremtrædelsen af hans Kjærligheds usminkede Natur. Saamægt er vist, at da Kroken Holm efter sin Onkels Opfordring stulde spille, valgte hun Chopins »Valse mélancolique«, hvorimod Victor Bith ligeledes efter Opfordring spillede en glædesprudende Galopade af Rubinsteini, for hvis Udførelse han modtog talrige Complimenter, hvorpaa han fort efter fjernede sig i Selstab med Geheimelegationsraaden, som han havde den Øre at følge hjem.

Neste Dag var han mere stadiig, og han opholdt sig saagodt som udelukkende i sit Hjem, hvor han overgav sig til

de nye Minder, Gaarsdagen havde bragt ham. Mod Aften modtog han et Brev, hvorför han styrte sin tilkommende Kones Ønkels den største Taknemmelighed, eftersom han vœsenligst havde fortjentest af dets Tilblivelse. Det lod saaledes:

"Hvis Herr Vith vil gjøre mig den Glæde at tage Deres Middag hos mig imorgen kl. 4, vil De samtidigt saae Lejlighed til at deltag i en lille Udsigt til vores smukke Skov, som vi gjerne vilde vise Freken Holm, for hun i overmorgen forlader os." Louise Pram."

Saaledes havde altsaa Victor endelig opnaat en lovfærmelig Indbydelse, som han naturligvis modtog og ifolge hvilken han den næste Dag befandt sig ved Kammerherreinde Prams Middagsbord i et lille Selskab, der foruden Højets sædvanlige Personale kun bestod af tre andre Fremmede: en ældre Soofficer og dennes to Døtre. Geheimelegationsraaden optraadte som Bert og ledede Conversationen, der gjaldt den nyere franske Literatur. Man havde talst om Alfred de Musset, som Kammerherreinden til sin Sovingers Erfgrelse ikke vilde yde tilstrækkelig Anerkendelse, og man gif derpaa over til Octave Feuillet. Victor erklaerede, at han satte Pris paa denne Forfatter; han havde saamugen Land, saamegen Weltalenhed, en eiendommelig Cone til at vække Sympathi og en saa fuldbindt Form, at han syntes at maatte betragtes som Frankrigs første Stilist for Dieblifiket. Man talte om hans "Proverbes", og man drøftede grundigt "La petite Comtesse". "Men hvad siger De da om "Onesta"?" spurgte den gamle Diplomat Feuilles Beundrer. Ja, han funde vel ikke negte, at denne Fortælling som Hælhed maatte anses for mislykket, men den indeholdt jo dog en Hovedscene, der har Bidne om et overordentligt Talent. Man erindrede ikke denne Scene, og Victor meddelede da fortælligt Fortællingens Gang og fuldtredte Scenen paa den store Canal i Venet. Han fortalte med Liv, og jo længere han opholdt sig i sin Undlingsby, desto varmere blev han; Venetis Land kom over ham, og da han fuldtredte Morgennen, der kastede sin første Glands over den store Canal og de brogede Begivenheder, som foregik der, bar hans Tale Præg af en Begeistring, som rev alle Tilsnerne med sig. Ved Slutningen af denne Skildring blev han imidlertid pludseligt forstyrret, idet han bemærkede, at Ellen Pram bestragede ham med et Blik, som han ikke forstod, et eiendommeligt Blik, skarpt, straat og gjennemtrængende. Det varede dog kun et Dieblik og han forsatte sin Fortælling, sjældt dennes Farve samtidigt var tabt.

Efter Middagsmaaltidet steg man i de ventende Vogne, og Victor havde den tilfredsstillelse at erobre den Plads, han høstet onstede. Frøken Pram syntes venlig, men lidt alvorlig, og hun talte ikke meget. Kjøretourens Maal var Kileværket, hvor der blev drukket Caffe, og derpaa begav Selskabet sig ud i Skoven. Naar man gaaer fra Kileværket henimod Eremitagen, kommer man til et Sted, hvor Skoven bliver tyndere altsoom den nærmer sig den store Plaine. Her vandrede Victor alene med Ellen Pram, medens det øvrige Selskab gif umiddelbart foran. Hun bar en højhalset hvid og tæt Kjole, som var rigt broderet, og omkring sin høje Straahat havde hun flyngen et lang Green af blomstrende Hvidtjørn. Victor kunde ikke blive træt af at betragte Virkningen af denne Krands; han vidste, at han aldrig havde seet den, han elskede, saa sjon som idag. Pludseligt bukede hun sig ned for at plukke de Stovmærker, som vrimlede frem ved hendes God. Victor hjalp hende, men der var saamange, og hun maatte have dem alle sammen. Sælget kom det øvrige Selskab langt forud og blev snart usynligt. Victor viste Ellen, at der i Nærheden stod Forglemmige; dem maatte hun ogsaa have, og medens han da hente dem fra den fugtige Bund, satte hun sig i Græset og begyndte at binde en Krands af Stovmærkerne. Tæt derved hørtes Ørehug, et stort Træ blev føldet, og da det endeligt faldt, sloi en Rovfugl op, som strigende og forfærdet styrte sig bort. Der var en eiendommelig Stemning over Skoven i dette Dieblik: Alt var paa den ene Side saa stille, varmt, duftende og fredeligt, og paa den anden Side frembragte disse Ørehug og disse Skrig af den uhyggelige fugl en vis mystisk Modsetning. Ellen fandt, at her var saa deiligt i denne Skov, sjældt hun ikke ret vidste, hvori Skønheden laa. Da Victor kom tilbage fra sin lille Udsigt, rakte han Ellen sit Bytte i al Stilhed. "Tak!" sagde hun og hævede sine store, klare Øine op imod ham. Victor taug endnu. Endelig spurgte han:

"Til hvem har De bestemt disse Stovmærker?"

"Til hvem, der vil have dem."

"I saa Hald ogsaa til mig?"

"De bryder Dem jo ikke derom."

"Men hvis jeg nu finder, at netop disse Blomster ligner mig, da negte mig dem?"

... maa gjerne saae dem."

"... at jeg ikke fortjener en saadan Godhed, ikke ved det, er Dem imod, at jeg har far Dem?"

"Jeg forstaaer Dem ikke!"

"Saa vil De forstaae mig, naar De kalder Deres Grindring tilhjælp og jeg siger Dem, at Venet ikke har haft flere hvide Duer, end jeg der og siden allevene har haft Tanker og Høleiser, hvil Indhold De har været."

"De taler til mig i lutter Gaader," svarede Ellen med et Smil og uden mindste Forundering.

Victor blev russet over dette Svar — ja, i høieste Grad. Han ventede sig et ganske andet. Han havde benyttet de samme Ord, som han erindrede at have brugt hin Nat i Venet, og hun kunde jo dog umuligt have glemt dem; hun maatte jo nødvendigvis endnu huske dem og derigjennem kunne kende ham. Var det da maastee set ikke hende! Havde alle hans Kjendeteign bedraget ham? Nei, nei, hvor funde han twile!

"Hvorför vil De ikke forstaae mig?" spurgte han da paang.

"De maa tale tydeligere," svarede hun med den samme Ro.

"Men naar jeg nu har lovet, at jeg aldrig skal fortælle den Historie, hvortil jeg siger, til Nogensonsholst?"

"Saa bor De holde det," svarede Ellen og vedblev at binde paa sin Krands. Men et Øieblik efter hævede hun Øinene, og da lyste de Victor funklende, ømt, fjærligt imode, idet hun sagde: "Det er jo ogsaa unødvendigt — jeg har siden i Middags kendet Dem med fuldkommem Bestemthed."

"Og De vil tilgive mig? — De er ikke vred paa mig?" udbrød Victor.

Ellen reiste sig, hun saae ned for sig, idet hun sagte, men bestemt svarede Nei; og derpaa iledt hun sin Ønkels imøde, som viste sig i Nærheden og forsikrede Victor, at han ikke kunde begribe, hvor de to Utroe var blevne af.

Den øvrige Del af Dagen var det umuligt for Victor at blive ene med Ellen, og han var meget glad, da han efter befandt sig i Ensonghed i sin Bolig. Denne Nat drømte han, at han var i en stor uigjennemtrængelig Skov, hvor han bestandigt gif vild. Men saa blev den dog tyndere og tyndere; han hørte, at de store Træer bleve føldede, og idet de med Brag faldt til Jorden, sloi mange onde fugle bort med uhyggelige Skrig.

Dette Dage efter gif Ellen Pram paa en solvarm Formiddag alene nedad Norregade. Hvor saae hun ud! Saaledes stal en Pige see ud, som har forlovet sig Dagen forud. Hun fortrod ikke, hvad hun havde gjort. Hovedet bar hun højt og frit; ud af de store, klare Øine lyste en Glæde og Freidighed, som om hele Verden tilhørte hende. Og det gjorde den jo ogsaa. Hvor var dog hendes Gang betegnende: lidt hurtig, sikker, fast og dog saa let og fuld af Ynde. Der gif hun alene — og dog ikke alene; thi han, hvem hun styrte det nye Liv, han, som gav hende det nye Blik og lærte hende Lykken, han fulgte hende allevene; hun bar ham med sig, hvor hun gif og stod. Alene gif hun, og dog vandrede Alt, hvad der er lyst og glædeligt, Alt, hvad der eier Poesi her i Verden, tæt ved hendes Side.

Ta hun dreide om Hjørnet ved Norrevold, stod Victor for hende. Uden at sige et Ord tog hun ham under Armen og derpaa gif de sammen videre. Victor kunde virkelig ikke begribe, hvor hun havde været henne, og det var da underligt at gaae saaledes alene, og han havde ventet længe på hende — og det var galt Alt sammen. Ellen smaal og sagde, at naar han tog det saaledes, burde han egentligt Intet have at vide, men hun vilde alligevel være god imod ham, og naar de kom hjem, fulde hun løse ham Gaaden. Kort efter befandt de sig ene i Kammerherreindens Dagligstue, og Ellen fremtog en lille rød Øste, som indeholdt hendes første Gave til Victor: to Haandknapper, aldeles svarende til hendes egne, den ene øgte, den anden østergjort. Den første, som i saamange Tider havde været Victors troe Ledfager og Kjæreste Ven, havde Ellen indtrængende bedet ham om at saae tilbage; nu gav hun ham den igjen tilligemed den østergjorte.

"Saa, Victor, nu har jeg deelt lige med Dig, deelt min Lykke med Dig!" sagde hun.

Han greb den Knap, som han strax kændte, og idet han opmærksomt betragtede den, opdagede han, at der paa dens indvendige Side var indgraveret det bekendte C. P. I.

"Og veed Du, Ellen, hvad dette stal sige?" spurgte han.

"Ja, jeg har villet indeslutte Manchetten i Knappen."

"Nei, det er en Gaade," svarede han, "og kan Du ikke gjette den, er Du ikke saa klog endda."

"Sæt mig det!" bad hun.

"Det stal sige, at Ellen Pram er den første — den Enste," svarede han. Da lagde hun sine Arme om hans Hals og kyssede ham mange, mange Gange.

Pasvig-Elven og Elvenæs i Sydvaranger.

I.

Naar Beboerne af det sydlige Norge tale om Finnmarken, er det i Regelen med Forestillinger om denne Landsdel, som ligner dem, man før i Tiden forbant med Tanken om Tilstanden i "ultima thule". At det under saadanne Omstændigheder ikke er almindeligt at vælge disse

Egne som Maal for en Udsigt, kan man let tænke sig; men paa den anden Side ligger der jo ogsaa heri en vis Tilstrekning, som især virker paa den, der allerede har set Meget af den øvrige Del af Verden. Det var derfor med stor Interesse, at jeg om Vaaren 1867 tiltraadte en Rejse til Finnmarken, og min Antagelse bekræftede sig, at man havde gjort denne Del af Norge uret i mange Henseender, og at Forholdene der ikke ere saa forunderlige, som man sædvanligvis er vant til at forestille sig. Naar man kaster Øjet paa de der optagne Skisser, maa man vistnok ogsaa indrømme mig dette; Prospektene ere ikke meget forstjellige fra dem, man kan see i sydlige Egne. Gaaer man efter den første Besuchen over til at lige bag Coulisseerne, træder dog snart den store Forskjel frem. Disse Skisser give eiheller en Forestilling om Finnmarksnaturen i Almindelighed; thi den er i Sandhed farvelig. Følger man Kysten fra Hammerfest til Bodø, en Strafning af omrent tresindstyre Mile, vil man neppe see et Træ eller en Busk, kun Bjeld, hist og her summerligt dækket med Bløds og tyndt Græs. Man tænke sig derfor mit Rejsestabs og mit Henrykelse, da vi efter i halvanden Maaneds Tid at have strelset frem og tilbage langs denne Kyst, pludseligt sit de Steder for Øie, som jeg har forsøgt at fåsæt paa Papirret og som høre til de behagelige Erindringer fra mit Rejse.

Dampstibet lagde sig tilankers en halv Miils Bei nedensfor, ved Pasvigelvens Udløb, og vi gik i Baaden for at aflagge et Besøg hos Lensmand Clerk, Gieren af Elvenæs. Vi dreiede om en Odde og paa eengang laa det yndigste Landstab for os; Elvebredderne vare tæt bevogede med Birke, islodte den for disse Træer egne, livlige grønne Dragt; hist og her saa vi en lidt større Blæs Græs og i Baggrunden ligefor laa Elvenæs paa en fremspringende Odde i Elven. Vi kom alle i en opsiget og højt velgjørende Stemning ved dette Syn, en Stemning, hvorför man beholdt Indtrykket længe, og jeg seer aldrig paa disse mine Skisser uden at leve hint Dieblik om igjen. Vi lode med stort Velbehag Øiet hvile paa Træernes friske Gront og paa den Eng, som fra Husene paa Elvenæs strækker sig lige ned til Bredden, medens vi roede opad Elven og opstremmede en prættig Ørn, der under langsom Flugt fulgte os i ganske kort Afstand. Saasnat vi vare komme i Land, sprang vi som kaade Barn om i Græsset og frydede os ved den rige Blomstervært; Finnmarks Flora er vel fattig paa Øster, men hvad der findes udfolder sig i fort Tid til en sjeldent hylde under den stadige Indvirking af Solen, der om Sommeren er over Synstredsen Dag og Nat. Det friske Birkeløb udbræde en Dust, som vi under vores Forhold satte ligesaamgen Pris paa, som man sydpaa slatter Dusten af den første Sommerrose. Trævægten bestaaer kun af Overgrib, Træer med meget krogede Stamme af 5 til 6 Alens Høde, der enkeltevis tage sig meget summerligt ud, men gjøre god Virkning i større Klynger.

Med den største Venlighed og Gjæstfrihed blevе vi modtagne af Lensmanden og hans Familie og her, som overalt nordpaa, kom vi snart ud over det Generende ved et første Mode med Fremmede. Huset er net indrettet, man faaer Indtrykket af at kunne have det rigtigt hyggeligt her, men det er ogsaa nødvendigt, da Beboerne den større Del af Øaret hovedsageligt ere henvist til deres egen Stue; thi der er langt til Raboer i disse Egne. Bag Huset ligger en Have med Træer og nogle Blomster, men midt i Haven, mellem Blomster og Grønt, laa en flere ALEN lang og dyb Sneeford, en Levning fra den strenge Winter. G.

"Alexander Newskys" Strandning.

Den russiske Fregat "Alexander Newsky", ført af Capitain Kremer, dampede ud fra Plymouth den 2de September, for at gaae til Kronstadt. Storfyrst Alexis, den tredie af Keiserens nulevende Sonner, gjorde Tjeneste ombord; hans Gouverneur, Admiral Posjet, fulgte ogsaa Skibet. Fregatten førte 51 Kanoner og havde 750 Mands Besætning; den var 270 fod lang, stak 22 fod og havde Mastiner paa 800 Hestes Kraft, samt var i enhver Retning udstyret godt og luxuriøst. Efterat være vel ube af Canalen, blevé Ægrene slukket under Dampflederne og Seilene satte. Den 23de havdes Observation om Middagen, men siden den Tid var Veiret uroligt med Regn, og himmelen overtrukken. Natten imellem den 24de og 25de bleste det en halv Storm af V.W.B.; Fregatten, der løb for torebede Mørseil og Underseil, gjorde 10 til 11 Miles fart. Efter Besætningen stulde den voare 10 til 12 Mile fra Land, men der var givet Ordre til for en Sillerheds Skuld at lodde Klokken tre om Morgenens og til at stille Æyr under Kjedlerne. Alt gif sin sædvanlige Gang ombord indtil Klokken henad halvtre, da man sit et Lys isigte forude om Styrbord, hvilket man mente var en Stibslanterne, og derfor lavede Fregatten nærmere til Vinden, altsaa nordligere. Man antog, at den nu løb 8 Miles fart, da den omrent Klokken halvtre stede paa den yderste af de to Revler, som sydste Rev danner ved Harboore tæt syd for Limfjorden, medens den dog vedblev at løbe frem en

Tid i det dybere Vand indenfor Revlen, idet den stadtig huggede i Grunden. Hurtigt lod man et Ank er falde, 100 Havnekjæde løb ud og sprængtes; det andet Ank faldt ogsaa, men Skibet stod da allerede fast paa den anden Revle med Steinen Nord i og huggede voldsomt for den høje Sø, som brød tværs mod det svære Skrog. Masterne blev nu kappede, hvorved Skibet blev roligere; man fastede Dækskanonerne om Bagbord, altsaa paa Windsiden, overbord for at Skibet skulle falde ud mod Sørerne, og man stod Ned-sud. Det var mørk Nat, Himmelnen var overtrukken og truede med Storm, Sørerne brøde uafsladeligt over Skibet, gjennemblodte Alt og løb i Stromme henad Dækkene, hør Rundholter, Lougværk og allehaande andre Sager snart dannede et uredeligt Chaos. Ingen vidste, hvorlangt de vare fra Land og Hjælp eller hvordan i Grunden hele deres Stilling var. Endelig gryede det ad Dag, og i den graue Morgen-dæmning saae man en lav sandet Kyst, kun 3 til 400 Alen i Læ, paa hvilken stod en saa voldsom Brænding, at det sien-synligt vilde være meget livsfarligt, at forsøge at komme derind. Forsøget maatte imidlertid gjøres. Skibets Redningsbaad udsattes og næede ogsaa lykkeligt Stranden, men uden at tilveiebringe nogen videre Forbindelse, da den Line, den skulle føre ind, sprængtes, og den mistede sine Rører, saa den ikke funde vende tilbage igjen. En anden Baad bemannedet med Frivillige satte derpaa af, men fæntrede i Brændingen, hvorved to Officerer og tre Mand fandt deres Grav i Bølgerne, og alle forsøg paa at sende Hartsier fra Skibet

Den ellevetommers Kanon, sprængt ved en Dynamitgranat under et Skydeforsøg paa Amager.

bleve nu opgivne indtil videre. Imidlertid var man ombord i Gang med at bygge en Sommerlaade; man sendte Drager og Raketter tilveirs, fastede Hade med tilbundne Liner overbord, for at de skulle nære Land, man prøvede endog det dyrlige Instinct, idet man bandt en Ende til Hornene paa en Øre og satte den i Vandet; men alt Dette mislykkes, ligesom ogsaa det hætemodige forsøg, en Matros gjorde paa at

Klokken kunde vel være to, da en Bisterbaad fra Harboøre med ti Mand, fyret af en gammel Bister, Peter Hyld, vovede sig ud og bragte en Ladning Folk heldigt i Land, snart efterfulgt af Newstys Redningsbaad, samt af en tredie Baad besat med Thyborønboere. — Med Gregattens Hartsie gift Storfyrsten, Præsten, en Læge og nogle af Helget i Land. Alt Arbeide ophørte i dette Sieblik. Enhver fulgte med

Pasvig-Elven i Sydvaranger. Efter en Tegning af Captain Moller-Gadmann.

svømme ind med en Line. Man maatte sætte sit Haab til Folk paa Kysten, hvor man saae flere og flere samle sig og endelig blev da ogsaa en Redningsraket affyret; dog uden at næae Skibet. En Anden slo langt over det, men en Tredie faldt lige under Agterspeilet og en behjertet Karl ved Navn Mønstoff sprang overbord og greb den, hvorved man altsaa endelig havde faaet Muligheden for en Forbindelse tilvæte-bragt. Imidlertid havde man ogsaa faaet Redningsbaaden fra den nærmeste Station til Strandingsstedet, og med en-deel Besæd sat den i Vandet samt bragt den til Siden af Gregatten. Med den kom de Syge i Land tilligemed en Officer med Skibets Papirer og nogle faa Andre; men ved Landsætningen tog Hartsiet ulykkeligvis saamegen Skade, at det ikke kunde bruges mere. Redningsstolen var nu fun tilbage, og den blev prøvet; men Louget, hvormed den skulle hales ind, brast, og igjen var al Forbindelse afbrudt, medens Dagen stred frem, Gregatten blev svagere og svagere og over 700 Mennesker imødesaæ i engstelig Spænding, soevende mellem Liv og Død, hvad der vilde ske. — Da bedagedes Veiret lidt, Havet blev roligere og Himmelnen klarede af.

Den ryskiske Fregat „Alexander Kielland“ strandt ved Hørboort. Etter en litografi, opmagnet den 25te September 1868 af Jørgen Størmerup.

ængstelig Opmærksomhed denne Baad (der mærkeligt nok skal være skenket Prinsen af hans Moder), og da Storsyrsten stod sikret paa Stranden, blottede alle Russene uviskårligt Hovederne og gjorde Korsets Tegn.

Bjergningen gif fra nu af livligt for sig, og Kredsen om det store Baal, der var stændt paa Stranden for at varme de Stibbrudne, blev hurtigt tættere og tættere, ligesom Baren formindstedes, men dog ikke mere, end at man lod Redningsapparatet med Stolen blive staacende fast ombord, for det tilfælde, at Beiret pludseligt skulle slæe om igjen. En tredie Fissterbaad med Harboøreboere kom til, og disse fire Fartsier vare nu i uasladelig Gang til og fra Skibet; da Beiret henimod Aften stillede af, vare alle Mand redede noget efter Solnedgang. Med den sidste Baad kom Admiral Possiet, Capitain Kremer og Rossecommanderende i Land, og blev modtagne med jublende Hurraaab paa Rysten.

Endelig vare altsaa de mange Menneskeliv frelsie. Det mørke Hav, der væltede sine fraadende Tonninger ind over den flade Strand og bød mod det stolie Skrog derude, som endnu trodsede dets Kraft, havde Gud vore lovet kun faae faa Øffere. Der var visse Grund til at holde Gudstjeneste og talke for Grelsen. Matroserne fælledede sig op i en aaben Hjælkt omkring Baaget. I Midten stode Officererne, et Sangerchor og Popen, og paa et Tegn af ham faldt Alle paa Kne, i Tak og Ven til Den, hvis Haand i Storm som i Høvblit er udstrakt under hvert Skib, som førdes paa Vandene, og som fører deres Cours indtil hver Somand engang har fundet sin Havn.

Der var intet Bidere at udrette den Aften paa Strandingsstedet og Enhver sogte efter de strenge Timer hvile i Egnens tarvelige Huse, hvor de blev modtagne med al den Gjæstfrihed, som er Sydernes egen. Sondagen den 27de aften kom Storsyrsten. Den danske Fregat „Jylland“ var stillet til hans Disposition, og var i den Anledning afgaaet til Varhuus; men han benyttede den ikke, da han over Land rejste sonderpaa. Efterat Haandvaaben, Ganglæder og Rosier vare bjergede, samledes derimod hele „Alexander Newsky“ Besætning ombord i „Jylland“, som bragte den til København, hvor den blev fordeelt i Fregatten og to mindre russiske Orlogsmænd, der forte den til Kronstadt. Kun 1 Officer og 15 Mand ere blevne tilbage ved Braget, fra hvilket den danske Ørvighed ordner Bjergningen af hvad der kan reddes. Selve Skroget bliver vistnok staacende og kommer neppe derfra, thi det staer paa 10 God Band, og allerede to Dage efter Strandingen var det sunket 11 God i Sandbunden. Efteraarstormene ville sikkert snart fuldføre deres Ødelæggelsesverk, ved at sonderbryde dets sterke Sider og frise det i Stumper og Stykker langs den uvenlige Kyst, indtil kun enkelte sorte Spanter ville stikke op af Havet, lig den sonderbrudte Beenrad af et voldigt Souhyre, og minde om, hvor den store russiske Fregat strandede. Længe ville selve Russerne mindes paa Egnen, ikke som en vild Horde, hvad man vel tildeles ventede at see; men som et Corps af veldisciplinerede og underligt godmodige Folk, og man vil tænke tilbage paa de mange smukke Træk af Mod, Landsnærhærelse og Opooffrelse, man saae den Dag. Den smukke, rørende Henvinenhed, der vistes den unge Storsyrste, vil leve i Erindringen; man vil mindes Navnene paa Lieutenanterne Barin og Itstull samt de tre Matroser, der tilsatte Livet for at hente hjælp til deres Hammerater, paa Matrosen Mastoff og Cadetten Østrolitsky, hvilken Sidste med utrættelig Uforsagthed styrede Redningsbaaden i mere end fire Timer; man vil erindre mange ædle Træk og mange hæderlige Narne, om hvilke vi endnu ikke vide Bested, medens man vil glemme de enkelte Udstelser, som altid maae være en Folge af en saa storartet, ufrivilligt tildeelt Landlov. En udmarket Orden og Commando maa have hersket ombord, og enhver Ordre synes at være efterkommet med en under saa farefulde Forhold paafaldende Ro og Udgiftighed. Da saaledes f. Ex. den første Baad var fyldt med Folk for at gaae ind, beordrede Chefen Folkene op igjen, for at Cadetterne kunde komme først i Land, og Orden blev efterkommet strax, ligesom ved en anden Udgift, da en Beider (Stige) hang fuld af Matroser, som fælde ned i en Baad, men disse blev befaalede at komme op igjen, da man mente, at Fartsiet ikke kunde bære flere, og de roligt kavlede tilbage igjen i Skibet.

I sorte Træk have vi i det Overstaende forsøgt at skildre selve denne sorgelige Begivenhed; men Spørgsmaalet om hvad der har fremkaldt den staer tilbage, og paatænker sig uasladeligt; thi der er noget eindommeligt Mærkeligt i, at en slig Ulykke kan ramme en soer, veludrustet Orlogsdamper, commanderet af en af Ruslands dygtigste Skibschefer, der for sin udmarkede Adsaerd under Krimkrigen og hele øvrige Ejeneeste er avanceret med ualmindelig Hærtighed og udnaevnt til at være en af Keiserens Adjutanter; der er noget eindommeligt Mærkeligt i, at den rammer et Skib, til hvis Officersbesætning man har betroet Storsyrstens Sikkerhed, og ombord i hvilket end yderligere var en af Ruslands Admiraler. Der ligger alt heri et fingerpeg til ikke at domme overilet eller strengt i maritime Sager, hvad i dette tilfælde da ikke heller nogen fornustig Somand gjor, og vi skulle ogsaa vel vogte os derfor, men kun meddele, hvad der af So-

folk paa Strandingsstedet er blevet udtalt som en rimelig Varsag til Strandingen. Det havde i nogle Dage før Begivenheden blæst friskt af sydostlige Vinde, hvorved Bandet drives Nordvest i, ud af Helgolands-Bugten. Da Vinde derefter slog om til at blæse fra Vestkanten, har den som altid jaget Bandmassen tilbage igjen, og derved fremkaldt en Strom Sydost ester, der under ugunstige Forhold kan være saa stærk langs jydse Kysten, at Beboerne sige, at de, lebende langs Stranden, ikke kunne folge et Stykke Træ, der driver med den. Man antager, at det er denne Strom, der har drevet „Alexander Newsky“ ind paa Kysten, i forening med, at Capitain Kremer skal have sat sin Cours efter at sege Hanstholmens Fyr istedetfor hvad han siges ellers at have fulgt som Regel, at gjøre Lindesnes, hvortil endvidere kommer, at Beiret har forhindret ham i at faae Langderobservation i to Dage.

Den naturlige Medførselse, man maa have for enhver sink Somand, hvem et Uheld er tilfældt, bringer os i altfald til at ønske, at udelukkende saadanne usvorudsete og naturlige Grunde maae have fremkaldt den her beskrevne Ulykke.

P. F. G.

Ugens Politik.

Den 15de October 1868.

Det parlamentariske Samlings første Dage have som sædvanligt været optagne af Finantslovens forelsbige Behandling. Debatten, der varede i tre Dage, gav ikke noget rigt Udbytte, da vores Finantspolitikere af første Rang ganske afholdt sig fra at deltage i Ordlistet, medens af de øvrige Talere kun to eller tre indlode sig paa en egentlig Undersøgelse af vor finansielle Stilling. De fleste Medlemmer indstænkede sig til at fremkomme med Ønsker og Henstillinger, der her have et lettere Afsæb end ved Venytelsen af Inierpellationsretten. Blandt dem, der virkelig drofede den egentlige Finanstilstand, gjorde etter meget afvigende Ansueser sig gældende; for den Enne fremstillede Alt sig temmelig mørk, medens den Anderen saae Alt i et Rosenfjær. Men de opstillede Beregninger og de derpaa byggede Slutninger maae sikkert snarest betragtes som et forbud paa den Vedkommendes Stilling til det efterfølgende Spørgsmaal: Nødvendigheden af det at Finantsministeren stillede Krav paa Bevillingen af en overordentlig Skat af en Million Rigsdaler. Den Meningsforskelse, der gjorde sig gældende med Hensyn til Opgørelsen af den finansielle Status, beroede fornemmelig paa, om man ansaae det for rigtigt eller urigtigt fuldstændigt eller som af Finantsministeren foreslaaet tildeels at benytte det betydelige Reservesfonds Midler til at dække saadanne Udgifte, hvorved Statsformuen ikke fortærtes, saasom til Jernvejes Bygning og til Statsgjeldens Afbetaling. Naar man imidlertid overfuer Forholdene med et upartisk Øjef, vil det sikkert vise sig, at Regeringens Betragningsmaade er den rette, og det fremkomme Understud paa 815,000 Rd. maa da dækkes med den forlangte Skat paa en Million, der isvrigt er 50 Procents Nedstættelse af den nu bestaaende, extraordinaire Skat, som udgjor to Millioner, fordelede paa halvandet Åar. Finantsudvalget er idag blevet nedsat og bestaaer omrent af de samme Medlemmer som ifor med Undtagelse af Grev Sponnek, der undslag sig for at modtage Valget paa Grund af sine mange Forretninger.

Første Behandling af den extraordinaire Skattelov begyndte ligeledes idag, og de finansielle Kræfter synes at ville røre sig stærkere i denne Sag end under Behandlingen af Finantsloven. Det vil dog vistnok være Forkæmperne for de forskellige Skattesystemer og Principer, der her ville bryde en Landse. Spørgsmaalet vil snarere dreje sig om Contingentsystemet eller Procentssystemet, om et reent Indkomstprincip eller om Formue- og Lejlighedsprincipet, end om Skattens Bevilling eller Neglæse, da Regeringen maa antages at have tilstrækkelig Kraft og Sympathi til at gjennemføre sin Fordring, naar det er dens alvorlige Willie. Om den progressive Indkomstskat, som efter vor Mening er den retfærdigste Skattenorm, vil finde Talomænd i Thinget, skulle vi ikke kunne sige.

Om faa Dage kan man vente en interessant Forhandling, idet Tanken om en Adresse som Svar paa Throntalen har formet sig og fundet sit Udtryk i et Adresseslag. Dette Forlag slutter sig fuldstændig til Throntalen og udtales med Hensyn til det slesvigste Spørgsmaal, at Folkerepresentationen har i Hans Majestæts Udtaleser „seet et Bevis paa vedvarende Samstemning imellem Konge og Folk i dette Danmarks Velserdsanliggende“. Da Throntalen imidlertid ikke blot i Rigsdagen men overalt er blevet modtaget med Bisald, er det forunderligt, at Svarer skal fremkalde Brydninger. De standinavis og anti standinaviske Retninger synes nemlig paa en sagt Maade at ville gjøre sig gældende, idet en farvelos Satning i den foreslaaede Adresse maa betragtes som Motivet til, at Antistandinaverne have foreslaaet, at sende en Deputation til Kongen og Kronprinsen for at overbringe Thingets Lykonskating i Anled-

ning af Forlovelsen, hvorved Adressen ifolge deres Mening blev overslodig. Det er en aldeles uholdbar Paastand, da Folkerepresentationen bittent vilde sluffe sine Bælgernes Forventning, hvis Regeringens betydningsfulde Ord i med Hensyn til de i Berlin forte Underhandlinger, Ord, der ville bidrage saameget til at opmunstre de danske Slesvigere under deres tunge Kamp, forblive ubesvarede fra Rigsdagens Side. Det i Landstinget indbragte Adresseslag er eenslædende med det i Folketinget indbragte, kun ere de finansielle og nationaløkonomiske Betragtninger udeladte.

Det slesvigste Spørgsmaal har ogsaa i denne Uge stadtig syselsat Udlændets Presse. Fra Paris tilskrives saaledes „Köln. Zeit.“: „Man har i Løbet af de sidste Dage helliget den danske Throntale og en tilshneladende officieus Artikel i „La Patrie“ forlæg Opmærksomhed, og den diplomatiske Verden har været noget bekymret. Denne Stemning gjorde sig endog ifølgearaas gældende ved Diplomaternes officielle Modtagelse i Udenrigsministeriet. Det Standpunkt, som „Köln. Zeit.“ indtager ligeoverfor det i den omtalte Artikel i „La Patrie“ berørte Spørgsmaal, er altfor bekjendt, til at det efterfulde være nødvendigt at fremhæve, hvor fornuftigt Preussen vilde handle, hvis det for Alvor lagde Haand paa Verket, for om sider at opfylde sine med Hensyn til Nord-slesvig indgaaede Forpligtelser paa en redelig, i Overensstemmelse med Tractaterne svarende Maade. Preussen har i dette Anliggende den offentlige Mening i Europa imod sig, og tidligt eller senest vil det fremkalde de sorgeligt Forvillinger. I Fredens Interesse glæder det mig dog med Bestemthed at kunne forsikre, at der foreligger uomtvistelige Rkjendeteign, der godt gjøre, at Frankrig for Øieblifket endnu ikke har isinde at benytte den uopfyldte 5te Artikel af Pragfreden som Udgangspunkt for en aggressiv Politik mod Preussen.“ „L’Indép. Belge“ paastaaer, at den saa meget omtalte Artikel i „La Patrie“ skyldes Keiserens Inspiration, og det belgiske Blad, der ellers kan betragtes som en varm tilhænger af Grev Bismark, siger ved denne Lejlighed: „Preussen vilde handle klog og fremme baade sin egen saavelsom Europas Interesse, ved ikke at misbruge sin Magt ligeoverfor Danmark og den danske Befolkning, som det mod Nætærdighedens Bud trænger til at finde sig i dets Herredømme.“ „La Revue Moderne“, der hører til den fredelstende Opposition, mener dog, at Taalmodigheden har sine Grændser, som ikke bor overtrædes. „Vi vilde velte hele Uretten over paa Kong Wilhelms personlige Regering, hvis Hornstiens Stemme ikke hores, siger Rkjetary. Hvor varme tilhængere af Freden, vi end ere, holdt vi dog paa, at enhver Tæddel af Pragtractaten skal opretholdes. Der gives Grændser, hvis Overtrædelse Frankrig ikke tør tillade for sin Verdigheids Skyld. Ved at paastaae dette, adlyde vi kun en højt naturlig Følelse. Men Kongen af Danmarks Throntale er ikke tilkælt til at indgyde stærk Tillid til den preussiske Regerings Nætærdighed og Maadethold; det synes at være Sjælbens Willie, at den ulykkelige Slesvig-holstenske Sag, som vi ikke i rette Tid fil afgjort, fremdeles skal være Spiren til nye Stridigheder i sit Skjod. Throntalen meddeler, at Underhandlingerne mellem de to Lande endnu stedse ere forevende. Det er beklageligt, at Kongen af Preussen ikke viser den samme Idee for at afgjøre denne Strid, som han har lagt for Dagen, da han modtog Keiseren af Rusland i Potsdam og Berlin.“ Blandt alle de franske Blade, som vi have set, indtager alene „Journal des Débats“ den samme retsydige Holdning i det slesvigste Spørgsmaal, som tidligere. I denne Anledning forlanger „La France“ i en Artikel med Overstrift: „Et simpelt Spørgsmaal“ en Forklaring af dette Blad. „La France“ siger: „Journal des Débats“ bebreider os, at vi i Udtryk, hvis Moderation den anerkjender, have mindet om, at der med Hensyn til Nord-slesvig gives et i Pragtractaten optaget Lovstø, som hidtil ikke er blevet opfyldt. „Journal des Débats“ glemmer, at vi ere blevne opfordrede til at udtales os om dette Punkt paa Grund af den tydse Presses Holdning og dens mærkelige Angreb paa den franske Presse. Det er desuden ikke os, der reise dette Spørgsmaal; det er selve Begivenhederne og Kongen af Danmarks egne Udtaleser, der bringe det paa Bane. Det er naturligt, at vi behandle det, udelukkende ledede af Nætærselske og af det oprigtige Ønske, at see det diplomatiske Omraade befrist for en Vanskelighed, der kan blive meget betydningsfuld. For vort Vedkommende ønske vi nu ogsaa meget gjerne at vide, hvad „Journal des Débats“ mener om denne Sag. Er den for Danmark mod Preussen eller for Preussen mod Danmark? Troer den, at de af Cabinettet i Berlin opstillede Forandringer med Hensyn til Nord-slesvig ere berettigede? Det forekommer os, at disse Spørgsmaalet fortjene et Svar.“ De engelske Blade udtales sig paa samme Maade som de franske; navnlig dadler Torybladet „The Standard“ den preussiske Politik og erklærer, at Netten fuldstændigt er paa Danmarks Side. At „Times“, der vil Fred til enhver pris, undlader at yttre sig, vil ikke forundre Nogen.

General Prim har freget et Brev til „Le Gaulois“, Revolutionens Moniteur, hvori han erklærer, at hans Program er et constitutionelt og liberalt Monarchi, fremgaet af den snart sammentrædende Nationalforsamlings Aftensamling. Advocaten Rivero, en af det demokratiske Parties fornemste Ledere, har

lovet ham sin Understøttelse ved Gjennemførselen af dette Program, medens en anden Demokrat, Marquien af Ørense, derimod har erklæret, at han den republikanske Regeringsform er forenlig med de demokratiske Principer. Greven af Reuss synes dog idemindste for Sieblifiket at behæfte Situationen, og han vil Kongedømmet, omgivet af liberale Institutioner, det Kongedømme, som man i 1830 kaldte den bedste af alle Republiker. Men til et Monarchi hører en Monarch, og med Hensyn til det Spørgsmål, hvem der skal være den Udsætne, indeholder General Prims Program intet. Svar. Kronpræsidenterne ere endnu ikke optaadt paa Skuepladsen; man ved kun, at Generalen i Sammlang med sine Colleger har udtaalt sig for Bourbonernes Udelukkelse, men man ved ikke, om der hersker den samme Enighed mellem dem, naar det gjelder om at foreslaae Nationalsamlingen en udenlandsk Hær som Spaniens fremtidige Hær. Hvilken Konge har General Prims Sympati? Han har sikkert alt truffet sit Valg, men har upåtvældelig sine gode Grunde til ikke for i det afgjørende Sieblifik at røbe sin Hemmelighed. Hans Hensyn har have alt tidligere bestyldt ham for at have udkastet ørgejerrige Planer med Hensyn til den mexicanske Throne. Man paastaaer, at Nationalsamlingen skal sammentræde den 15de November.

De nordamerikanske Frihasters Gesandt i Madrid har været den første til officielt at anerkjende den provvisoriske Regering og lykønske den paa Grund af dens befindige, frætige og afgjærende Optreden under den radikale Omvæltning, der nys er foregaat. I hans Tale til Statsraadets President lægger man især Mærke til følgende Sætning, som dog ikke er saa paafaldende, naar den udtales af Representantene for den store amerikanske Republik. „En Regering, som paa en Viaade søger sin Berettigelse i Guds Naave,” siger han, „existerer ikke mere, men er siebliflægt blevet afløst af en Regering, der støtter sig til en endnu højere Ret, til Folkesouverainitets Ret.“ Denne Anerkjendelse af Frihasterne og de venstrelige Forsikringer, der ledsgagede den, har beroliget Gemysterne i Madrid, hvor Rygget om, at de spanske Antiller vilde stille sig under Amerikas Beskyttelse, alerede havde vakt en panisk Skæk. General Dulce er udnevnt til Generalgouverneur paa Cuba.

Gjæringen i Bohmen tiltager i den Grad, at Regeringen i Wien har seet sig nødsaget til forelsig at opnæve de constitutionelle Rettigheder. Den tidligere Gouverneur Kellersperg har faaet sin Aftale og er blevet afløst af General Koller. I Prag har der fundet Uroligheder Sted, og den militaire Magt maatte gjentagne Gange stride ind for at dæmpe dem.

„Köln. Zeit.“ meddeler, at der forestaaer temmelig betydelige Forandringer i Frankrigs diplomatiske Corps. Maletet skal saaledes forlyttes fra Florenz, og Dotezac, der i en saa lang Uarrække har været fransk Gesandt i København, skal pensioneres og afløses af Jules Trailhard, der for Sieblifiket er Gesandt i Republikken Ny Granada i Sydamerika.

Fra Florenz skrives til „Augsb. Post-Zeitung“, at det i den seneste Tid er foregaat et markeligt Omflag i Italien til Gunst for Frankrig. Det franske Parti besidder stor Indflydelse ved det italienske Hof; Kongen og Kronprinsen ønske Alliance med Frankrig, hele den officielle Presse udtaler sig etter meget venligt om den keiserlige Regering og forsikrer, at man har grundet Haab om, at den franske Occupation af Rom snart vil ophøre, og at en forstaaelse mellem Frankrig og Italien i det romerske Spørgsmål kan ventes. I de politiske Kredse paastaaer man tillige, at Nigra skal forlyttes til London, og at hans Post skal bejættes med General Lamarmora, Preussens mest afgjorte Modstander og Bismarks personlige Uven.

I folge et Telegram til „Fædrelandet“ har det nordamerikanske Gesandtskab i London modtaget en Depeche fra New York med Underskrift om, at Republikanerne havde sejret i Ohio med 30,000 Stemmer, i Pennsylvania med 10,000 og i Indiana med 8000 Stemmer.

M.

Literatur.

— Nye Bøger under Pressen: H. C. Andersens Samlede Værker, Bind 25-28, indeholdende Eventyr og Historier samt Reisen til Portugal; Arkitekt H. Stillings „Reise i Egypten“ med Originaltegninger; Berggreens førstemmige Choralmelodier i nyt Oplag; Søren Kierkegaard's Dagbøger (Reitzels Forlag). — „Hagholt“, en Dialektfortælling af Hør. til „Breve fra Hølvede“; Carl Andersen: „Lys og Skygge“, Digte; „Norsk Lyrik“ 1814-64; R. Grimodt: Tyve Predikener. Dette Oplag. (Gads Forlag) — Carl Bernhards Værker i nyt Oplag. (Schuboths Boghandels Forlag.) — Carit Etlars Kobylerner; D. C. Lund: „Crucifiget“, et epist Digt fra Christian IV's Tid; M. Goldschmidt: Smaa Fortællinger; H. Overflou: Mit Liv og mine Samtidige. (Chr. Steen & Sons Forlag.) — Blougs Digte i Miniaturudgave, 4de Oplag. (Forlagsbureauet.) — Chr. Janson: Fra Norge; Dietrichson: den norske Literatur; Chr. Richardt: Nye Digte; Richardt og Rode: „Fortællinger og Vers“; Magda-

lene Thoresen: „Solen i Siljedalen“; Ewald: „Svenskerne paa Kronborg“, Godkøbsudgave. (Gyldendalste Boghandels Forlag.)

Konst.

— Fra Simonsens & Andersens Steentrykster er udgivet et Portrait af Dr. theol. Chr. H. Kalkar. Det er smukt lithographeret af J. Hassel og udmarket sig ved en behagelig Lighed.

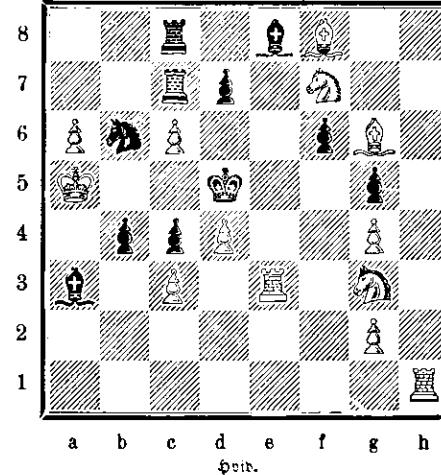
— Ifølge et i disse Dage fra Düsseldorf modtaget Brev, har Maleren Adolf Tidemand fuldendt en Altertavle, seq Allen høi, bestemt til Trefoldigheds Kirken i Christiania; den gjør megen Opsigt, saavel i Konstverdenen som i blant Publicum. Da han fornægtig indfandt sig i Konstnerklubben „Malkasten“, blev han omringet af de tilstedevarende Konstnere og i høie Tonen lykønst til sin Frembringelse. Det gjør fremdeles Opsigt, at en Gentremaler har givet sig ind paa det historiske Omraade og er gået af med Seiret. Maleriet vil blive udstillet i Düsseldorf, først det afdenes til Norge.

Skak.

Opgave Nr. 98.

(Af O. Almquist.)

Sort.

Hvid begynder og gjør mat i 3 Træk.

Løsning af Skakopgaven Nr. 94 (smgl. „Ill. T.“ af 20. Septbr.)

1. Dg2-a8, T18-a8 (eller A.) 2. Th7-f7, Sc5-e4. 3. Sa4-c6 gjør mat. A. 1. — T18-f5. 2. Da8-h8, T15-f6. 3. Ke1-g3 gjør mat.

Rigtig løsning af Thorén, Malmqvist, Jensen i Ranum, P. G. i Ålborg, Wiehe.

Gaade.

I Fred og Krig saae man Soldater travle
Udsted med mig paa Ryggen; Drenge have
Paa Ryggen mig saa tidt, naar Cours de styre
Didhen, hvor man med Bogen har sin Hyre;
Den Dag idag det kan Dem selv pasere,
De har mig med Dem, naar De promenere,
Naar De paa Bal, paa Masterade skulle,
Naar De til Kirken drage andagtfulde.
Dg rive hen, som jeg, vil ingen ægte
Thalias Son i Verden kunne mægte,
Dg intet Drama har som jeg Dem ryset,
Hvor stor succés de larmes endog det hosted',
Seg Zaarer frem paa Hjemomhøst fan twinge,
Dg til at rodne navnliz Damer bringe,
Selv meget lidet fnerpede Matroner
Dg gjorde lidt saa røde som Pioner;
Dg tunge Byrder har for Mange lettet;
Har Tusinder hebrydet, plaget, trættet,
Dg sjondt jeg aldrig trættes selv, jeg legger
Mig Dag og Nat — tro ikke jeg Dem gjækker!
Af Træ, Metal man kan mig fabrikere;
Dg Alle vore i mig mindre, mere;
Til Lykens Gaade, Master af Moneter
Bud mig kom tidt endog en stor Trompete;
En stor Trompete er jeg selv, hvis Toner
Har runget rundt i alle Verdens Boner.

s-r.

Oplossning paa Charaden i Nr. 472:

Hovedpude.

Oplost af Heltor og Sødine, Emma, J. J. i Helsingør, Muse, Ghambellan, J. C., W. R. M., Peter i H., den Hjortenaarige, Line paa H-gaard, Josephine von Hofflinger, bestoet af sin Oversættelse af Dantes „Gudommelige Comedie“, + 25 Septbr. i Altmendorf ved Wien, 48 Aar.

Dode.

Hertugen af Palmy, den afdøde Marskall Kellermann's Son, Diplomat under Restaurationen, + 3. Octbr. i Paris. Josephine von Hofflinger, bestoet af sin Oversættelse af Dantes „Gudommelige Comedie“, + 25 Septbr. i Altmendorf ved Wien, 48 Aar.

Værlor holdene paa Landbohøjskolen fra den 2. til den 15. October incl.

Dato.	Middelvarme (C. °)	Højest varme.	Lowest varme.	Jugatio- nens høggrad Nr. 2 i d. d.	Lufttryk.	Regnhoede i Unier.
2de ..	6,69	9,2	5,7	81,0	28° 0,89	
3de ..	8,15	11,10	5,0	67,5	28° 3,05	0,62
4de ..	9,52	10,2	8,0	83,5	28° 1,64	
5te ..	8,89	9,6	8,8	84,5	28° 1,95	0,04
6te ..	9,32	13,0	5,4	82,0	28° 4,51	
7de ..	10,65	13,4	7,0	92,0	28° 1,99	0,23
8de ..	9,48	13,7	5,6	60,0	28° 2,09	0,03
9de ..	8,92	13,2	5,2	87,5	28° 2,78	
10de ..	9,62	12,7	6,2	82,0	28° 3,54	
11e ..	8,25	13,5	5,0	87,5	28° 3,49	
12e ..	8,72	12,2	2,6	75,5	28° 4,37	
13de ..	8,85	11,7	6,2	71,5	28° 4,01	
14de ..	7,22	10,1	6,0	83,5	28° 2,17	
15de ..	8,75	10,7	—	77,5	28° 0,49	

2. Ann. Middelvarmen er bestemt ved Jagttagetet Nr. 7, 12 og 11 og Lufttrykket som Middelalder af Jagttagetet Nr. 8, 10 og 2.

Verdens-Barometret.

London	15 October	3 d. d.	Goniots ... 94°/4.
Paris	—	3	Renes ... 52. 90.
Wien	14	5	Meralliques ... 57. 40.
Berlin	—	3½	Staats-Sch. 81°/2.
København	16	4	Rgl. Obligat. 57.

Panserforsøg paa Amager.

I den afgivte og den næstforegaaende Uge er der paa Amagerfæstet blevet foretaget forsøg med den samme 11 Tommers Riffelkanon af 41,000 Punds Vægt, af hvilken denne Tidende ollerede i dens Numer 407 har bragt en Afbildning og en Beskrivelse, strax efter at den var blevet tilvirket og forelsigt prøvet ved Kanonstøberiet Hinspong i Sverig.

Efter at denne Provepiece var undertaftet de nødvendige forsøg med Hensyn til Styrken og Skudsfærdigheden, onskede man at støtte sig Erfaring om dens Virkning mod Panserplader. I dette Dømmed opstilles den ligeoverfor en overordentlig stærkt bygget Panserstive, opført af store Ternspanter med en 1 Tomme tyk Ternhud, udenpaa hvilken der var lagt en Sommerpuude af Egebjælder, 18 Tommer i Hjulkant, indbyrdes adslitte ved horizontale Ternplader; udenpaa Sommerpuuden var der boltet foroven en 6 engelske Tommer tyk, forneden en 8 Tommer tyk Ternplade, begge omrent 15½ fod lange og 3½ fod brede, og begge fabrikerede i John Browns berømte værksted „Atlas Works“ i Sheffield.

Imod den 8 Tommers Plade blev der med den 11 Tommers Riffelkanon gjort tre Skud med forskellige Ladninger og massive Spidsprojectiler af 420 Punds Vægt, støbte af Kanonen paa samme svenske „Slyckebruk“ som Kanonen selv. Lagt Projectilerne svigtede de forventninger, man ifølge tidligere Erfaringer nørrede om dem, forsvandt som de sonderbrødes ved Anslaget paa Pladen, gjennembrøde da dog alle denne. Som et Eksempel paa den uhyre Kraft, der udtommes i et saadant Anslag, fortjener at anføres, at et af Projectilerne, som rammede nær Midten af Pladen, foruden at slæae et udvendigt 13 Tommer vidt, rundt hul i Pladen, bibrugte denne en Boiring af godt og vel to Tommer; et paafølgende Skud, der traf i Nørheden af Pladens venstre Ende og ved de fra Gjennembruddet udgaaende Revner, som ses paa medfølgende Afbildning, afgrændede et stort Stykke af Pladen, rettede tillige denne saa nærligen ud igjen, at Ingen fulde kunne se paa den, at den iforveien havde krummet sig ved det tidligere Anslag. Bort ene Billeder gjengiver Virkningen af Skuddene paa selve den 8 Tommers Plade, men viser ikke den øvrige Virkning, f. Ex. paa Ternspanerne, af hvilke fem af ni knælfede, eller paa Panserboltene, af hvilke 10 sonderreves af de 16, som fastholdt den 8 Tommers Plade, ei at tale om, at 4 af den 6 Tommers Plades Bolte ligeledes brast itu, uagter denne Plade selv, endnu et aldeles urort.

I vores Tider er man imidlertid ikke tilfreds med at gjenembryde Panserplader med massive Projectiler; man vil bruge Granater imod dem for at opnæae en saameget eftertrykkeligere Virkning, og det har viist sig, at dette meget godt lader sig gjøre med forsigtigt dertil konstruerede Granater. Disse maae imidlertid have saa tyk en Skorpe, at den kun levnes Plads til en forholdsvis ringe Sprængladning af Krudt, og Sprængvirkningen bliver derfor mindre end onstelligt. Man har derfor foreslaet som Sprængladning at benytte det af den svenske Civilingenieur Nobel i Unvendelse bragte explosive Stof „Dynamit“, med hvilket der nyligt saavel i Sverig som andetsteds er blevet foretaget saa mærlige forsøg; de fleste Læsere ville vide, at det bestaaer af et Pulver af Ziegsteen eller et lignende neutralt Stof, mættet med Nitroglycerin. Hvorvidt dette Stof i Virkeligden lader sig bruge som Sprængladning for panserbrydende Granater, beroer nemlig paa, hvorvidt Dynamiten uden at explodere taaler det voldsomme Sted, som Granaten modtager af Krudtets

Explosion i Løbet af en Kanon. Som en forelsig Provæ havde man hertilands forud med en udhjet 84punds Riffelkanon gjort et Par Skud med store Ladninger med Spidsgranater fyldte med Dynamit, og forsøget var gaaet efter Ønske uden Skade for Kanonen. Man besluttede derfor at gjentage forsøget med den 11 Tommers Kanon. Hørst blev der til Provæ udstuds en tom panserbrydende Granat; den aften kom omrent samme Virkning paa den 8 Tommers Plade, som de massive Projectiler. Endelig i Tirsdags stred man til at lade Kanonen med dens seværdige Tjenesteladning 50 Pund eller en halv Tonde Skudt og en panserbrydende Granat af Kanonjern, der veiede 421 Pund og var fyldt med 15 Pund Dynamit. Det er en Selvfølge, at man, inden man brændte paa, sorgede for at bringe saavel de talrige Tilsuere, blandt hvilke Krigsministeren, den commmanderende General og andre høje Officerer af Hæren og Glaaden, foruden flere fremmede Officerer befandt sig, som Betjeningsmandslabet i fuldkommen Sikkerhed; thi deels var Kanonen ved de tidlige Styrke- og Skudforsøgssprøver saa udbrændt i Løbet og i det Hele taget saa udhjet, at den, uagtet den havde beholdt sin forbausende Skudforsøg, ikke længere kunde regnes for ubevægtilt paalidelig; deels maatte man være forberedt paa, at Dynamitgranaten kunde springe i Kanonens løb, hvorefter selv den stærkeste Kanon maatte bræse. Forsigtigheden viste sig da heller ikke overslodig; da Kanonen affyredes, sprang den, og Explosionsens ganske usædvanlige Boldsomhed godt gjorde noksom, at det var Dynamiten, den fyldtes. Kanonens Forskytte var brudt af tæt foran Tapperne og fandtes et Stykke foran Standpladsen. Midtpartiet af Kan-

En ottetommers Panserplade, beskudt af en elvetommers Kanon.

nonen, hvor Granaten havde haft sit Leie, var mest sondersprængt; Tapperne og den forre Staalring, hvormed disse var smedde i Et, vare sprængte i Stumper og Stykker og fastede indtil flere hundrede Aten til Siderne. Haa vor Tegning Side 22 af Skuepladsen for Sprængningen, seer man det massive Bundstykke, som havde begravet sig dybt i den Jordvold, der til Sikkerhed var opført tæt bag Kanonen; man seer tillige længere nedee paa Kraatingen Størstedelen af den dobbelte Kroie af Staalringe, der havde omgivet Kanonens Bagstykke, og som ved Explosionsen paa en mærlig Maade var smøgt af dette; selve det Stosbejerns Bagstykke, blottet for de fleste Ringe, ses endeligt liggende paa Bagenden af Slæden, der tog forholdsvis lidet Skade, medens Rapperten føløglig splintredes. Et af de mest paafaldende Vidnesbyrd om Explosionsens Styrke frembed en af de øvre Staalringe paa Kanonen, der fandtes ved Siden af Standpladsen, overbrudt og næsten heelt rettet ud. Af selve Granaten gjensandtes kun nogle faa Småstykker, der i vid Udstrekning havde surret Gronveret foran Kanonen. Om det enorme Tryk, som havde bevirket Sprængningen, kan man danne sig en Boretstilling derved, at flere af Granatens Stykker viste formelige Aftryk af Riffelgangene i Kanonen.

Den her beskrevne Katastrofe bragte føløglig Forsøget forelsigt tilende; men Pantserstiven, af hvilken endnu en meget stor Deel og navnlig den 6 Tommers Plade staaer urørt, vil endnu kunne blive Gjenstand for flere yderst lærlige Forsøg i en Retning, hvor baade Artilleristerne og Skibsbyggerne have meget tilbage at indhøste af praktisk Erfaring.

D. B.

Danske
Stearinlys Nr. 1 à 2 Mk. 14 Sk. pr. Pund,
Stearinlys Nr. 2 à 2 Mk. 12 Sk. pr. Pund,
fortrinslig Qualitet hvide og meget dvoe, naar 8 Pd. kjøbes
gives 2 Sk. Rabat pr. Pund, anbefales fra Hovedoplagent i
Krystalgade Nr. 18 hos Urtekrammer H. A. Møller.
Ordres til Provindserne expedieres prompte pr. Comptant
og i god Emballage.

Ostergades Materialhandel.

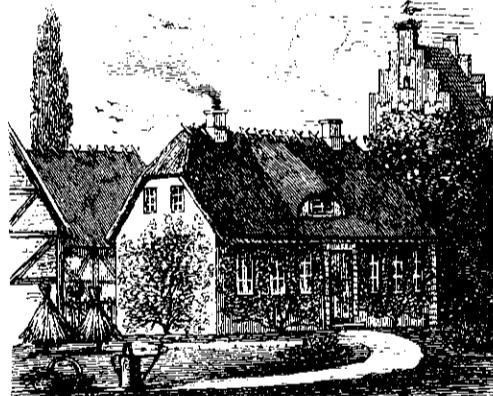
Kryderier og andre Husholdnings-
artikler.
Chocolader og andre Delikatesser.
Alle Sorter Svampe.
Indenlandske og fremmede
Parfumer.

18. Østergades Materialhandel. 18.

Paa den Gyldendalske Boghandels Forlag er ud-
kommet:

Den danske Husmoder,

en Veileding for mindre Husholdninger paa Landet.

Inhold: Tjenestefolk. Husorden. Husmoderen. Folkenes Mad. Sygepleie paa Landet. Bagning. Brygning. At brygge Eddike. Melkevæsenet. Vask og Strygning. Uldens Anvendelse til Husbrug. Hørrens Anvendelse og Behandling. Faareklipning og Lammeslagtning. Gaase-slagtning. Kvægslagtning. Svineslagtning. Lysestøbning. Haven. Sylting. Træfrugt. Ribsvin. Bier, Honning, Vox og Mjød. Hamp.

Pris: heftet 28 Sk.; i Papbind 36 Sk.

Lager af elegante Sophær og Lænestole.

Store Strandstræde Nr. 6.

J. E. Knock anbefaler sit betydelige og velassorterede Lager af elegante og solide Meubler af fuldt Mahogni, Valnødde- og Bogetræs Salon-Stole og Sophær, forskellige udpolstrede Causeauser, Chaiselongs og Lænestole, passende til Broderier, fra 7 Rd. Sovesophær 20 Rd., Polstrede do 14 Rd., Gyngestole 6 Rd., Salonstole med Fjedre 4 Rd., Jernsenge 5 Rd., Fjedermatræser 9 Rd., Rorstole 15 Mk., engelske og franske Chaiselongs 15 Rd.

Da Lageret stedse er forsynet med det Nyeste og Smagfuldeste, saavel af inden- som udenlandske Tegninger, hvorefter Bestilling paa det Hurtigste og Noigtigste effektueres til de bekendte billige Priser, er Lageret ogsaa forsynet med de nyeste og smagfuldeste Fagoner.

Ægte Wiener-Rorstole 3 Bd.

Abonnement paa Illustreret Tidende, Tiende Aargang,

der er begyndt med Nr. 471, som udkom den 4de October 1868, modtages i alle Boglader og paa samtlige Postkontoirer i Danmark, Norge og Sverig for 2 Rd. Kvartalet, frit leveret.

I de tyske Stater modtages Abonnement paa Postkontoirerne, og Prisen forhøjes kun med den tydske Postafgift.

For det øvrige Udland skeer Forsendelsen bedst under Korsbaand, hvormed er forbunden Forudbetaling i København, og hvorom nærmere Aftale træffes med Boghandler Gad, Vimmelskaftet Nr. 32. Paa denne Maade leveres Tidenden i Storbritanien og Belgien for 10 Rd. aarlig; i Frankrig, Spanien, Schweitz, Italien over Frankrig, Holland for 12 Rd. aarlig; samt i Grækenland for 20 Rd. aarlig. Til de oversiske Lande skeer Korsbaandsforsendelsen 2 Gange maanedlig, og Prisen retter sig efter Forholdene, f. Ex. Nordamerika 13 Rd., Sydamerika 14 Rd. 48 Sk., China og Australien 18 Rd. 64 Sk. aarlig.

FORLAGSBUREAUET I KØBENHAVN.
(O. H. Delbanco. G. E. C. Gad. F. Hegel. C. C. Lose.)

I alle Boglader faaes:
Lindbergs Bibeloversættelse.

2den Udgave.
Heftet 5 Rd. 48 Sk.; indb. 6 Rd. 80 Sk. à 9 Rd.
Forlagsbureauet i København.

Forelobig Prisnedsættelse.

Af Fortegnelsen, som udleveres gratis i enhver Boglade, fremhæves:

Gjessing, Frederik d. VI's Regjeringshistorie, (3 Rd. 32 Sk.) 1 Rd. 48 Sk.
— Christian d. VIII's Regjeringshistorie, (2 Rd.) 1 Rd.
Grundtvig, Græsk og nordisk Mythologie, (1 Rd. 64 Sk.) 1 Rd.
H. P. Holst, den lille Hornblæser, (64 Sk.) 40 Sk.
— Fortællinger og Sagn, (1 Rd.) 48 Sk.
— Sicilianske Skizzer og Noveller, (1 Rd. 40 Sk.) 48 Sk.
Bloch-Suhr, Skilles og modes, (3 Rd. 72 Sk.) 1 Rd. 32 Sk.
Tholuck, Udvalgte Prædikener, (4 Rd. 24 Sk.) 2 Rd.
Weber, Verdenshistorie, (3 Rd. 72 Sk.) 1 Rd. 48 Sk.
Otto Schwartz' Efterfl., (Pilestræde 40).

Johan Friis.
Handel med Oliemalerier. Store Kongensgade 6, ved Kongens Nytorv.

Bopælsforandring

ved den forestaaende Flyttedag bedes anmeldt skriftligt ved det Bud, der bringer Bladet, eller opgivet skriftligt i Bogladeren i Vimmelskaftet Nr. 32.

Til D. Den ønskede Oplysning vil De med Lethed kunne faae fra det nævnte Selskabs Bestyrelse.

- M. paa T. ved S. „De maaler ham min Tro Skeppen fuld“.
- Frantz B. Det Indsendte grændser for nær til tidligere her i Bladet optagne Bidrag.
- A. V. i V. Noigtig Besked om „III. Tids.“ Pris i Udlandet funder De blandt Bekjendtgørelserne i dette Numer.
- Grosserer H. Den nye Plan til Københavns Utvidelse er under Arbejde. Den af Etatsraad Meldahl forfattede Plan, som han omtaler i sin Artikel i „Fædrelandet“ for i Tirsdags, finder De i vort Nr. 329. der kan erholdes tilkøbs særskilt.
- Hu. i B. Prims Portrait har været optaget i dette Blads Nr. 125. De øvrige Matadorer ved Opstanden i Spanien ville komme efterhaanden.

Udgivet af Forlagsbureauet i København.